

Јучерашњи антикапиталистички протест у Лондону био је неубудљиви ритуал симулираног беса и псеудо-забринутости. „Забринуте из Танбриџ Велса“ стајали су раме уз раме са „Љутитима из Брајтона“ у овој јефтиној представи ратоборности из друге руке.

Оно што је заиста упадало у очи када су биле у питању демонстрације испред "Банке Енглеске" и широм Лондона поводом самита Г20, јесте у којој мери су протестанти из опортунистичке коалиције моралних крсташа представљали салонски активизам; протестанти нису толико заступали неки циљ, колико су заправо трагали за истим.

Како се могло и предвидети, власти су верно одиграле своју ролу у овој мелодрами. Изазивајући дубоки осећај несигурности, оне су одговориле на изазов у виду релативно мале групе демонстраната, као да су у питању протести који доводе у питање интегритет британске државе. Што се медија тиче, они су били посвећени пружању фото услуга неустрашивим демонстрантима расположеним да позирају камерама како би рекламирали свој доживљај неправде поводом свих ружних ствари на овом свету.

Ово је био један од оних догађаја који протестанте доводе на лош глас; сведочанство осећаја бесциљности који доминира такозваним антикапиталистичким покретом. Прави радикализам још увек чека своју тему у двадесет првом веку.

Непрестано сам изненађен тиме колико често ме питају за мишљење о претњи од нереда и немира који би могли да се прошире Европом. Оваква питања резултат су снажног осећаја неизвесности у погледу могућег растакања и пропасти друштва у пост-рецесионом свету.

Бучни протести и побуне у Атини и Паризу често се тумаче као увод у још злокобније опасности које следе. Званичници и њихови стручни саветници показују склоност да увек дају само најцрње прогнозе. Власти мало чине да сакрију од очију јавности свој губитак нерава, чиме неминовно шире идеју да је насиље природан одговор људи у временима несигурности.

Због тога је права велика прича у вези са самитом Г20 који почиње данас – готово опипљив осећај несигурности који га окружује. Полиција и политичари непрестано инсистирају да неће ништа "препустити случају", а њихове изјаве за штампу и незванична комуникација личе на неку нову врсту ширења трачева с врха о могућности масовних немира на улицама Енглеске.

Као што се могло очекивати, страхови елита од растућих нереда брзо су претворени у упозоравајуће наслове у сензационалистичкој штампи. "Страх од анархиста на "Put People First" маршу" – узбуђивале су једне новине поводом лондонских протеста од прошле суботе. Предвиђања масовних демонстрација прекаљених протестаната била су претерана: суботњи марш био је крајње скромних размера и процењено је да је на њему било од 10.000 до 35.000 људи.

Тачно је да је један човек био ухапшен због пијанства и изазивања нереда – али изузев тога, овај увод у јучерашње протесте био је у сваком другом погледу безначајан, млак и бесциљан догађај.

Без обзира на то, застрашујуће приче настављају да круже, па су банкарски јуче саветовани да се обуку у неупадљиву уличну гардеробу, или, још боље, да раде од куће, како не би постали жртве "анархистичке руље". Ништа слично није се десило. Чак ни упорно "призивање" опсаде Лондона није могло да мотивише много њих за учешће у ријалити ТВ протесту против капитализма – "ријалити побуне", такорећи.

Једног дана, махање страховима званичника и третирање насиља као нормалне реакције на рецесију – заправо позив с врха на побуну – вероватно ће се и претворити у самоиспуњавајуће пророчанство, само не још.

За сада, протест против капитализма веома личи на имитацију животног стила. Он је

веома нестабилне природе, која једног дана може бити усмерена на богате банкаре са врха, а следеће недеље на изградњу електране. У много чему, ова врста протеста као стила живота представља огледало конзумеризма који толико презире.

Антикапитализам је постао пуки бренд, са исто онолико садржине колико и ланац брзе хране или марка гардеробе.

Протестанти нису само протестовали, они су и позирали камерама, и то често својим сопственим. Гледање свих тих активиста како фотографишу једни друге мобилним телефонима указало ми је да је линија између воајеризма и протеста постала нејасна. "Био сам тамо, радио сам то, разбио сам прозор и сликао се" – то је став протестанта воајера. После јучерашњих протеста, јасно вам је зашто у данашње време, уместо да понуде помоћ када се деси сукоб испред неког бара, људи одмах журе да то сниме својим мобилним телефоном.

Наравно, постоји много разлога за протест данас. Али, пре него што часна традиција директне акције буде рехабилитована, неопходно је разјаснити природу данашње глобалне кризе. То захтева размишљање и дебату, а не ритуале глупости који се скривају под именом "протеста".

(Текст је оригинално објављен 2. априла 2009. у магазину Спајкд, <http://www.spiked-online.com/index.php?/site/article/6422/>

)